



ת"פ 23077/08/20 - מדינת ישראל נגד עבד אל רחמן בן גברין אבו אלקיעאן

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ד אלול תשפ"ב
20 ספטמבר 2022

ת"פ 23077-08-20 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן

לפני המאשימה	כב' השופט רון סולקין
נגד הנאשם	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד עדי יזרעאלי ועו"ד חננאל שקלאר
	עבד אל רחמן בן גברין אבו אלקיעאן ע"י ב"כ עו"ד נאשף דרוויש

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, בניגוד לסעיף 12א(ג)(1)א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן כא/1, בתאריך 10.08.2020, בסמוך לשעה 10:40, על כביש 6 סמוך למחלף בית קמה, הסיע הנאשם, ברכבו מסוג פורד פוקוס מ"ז XXXXXX, את סאאד סדר, אשרף צואיפה, ג'האד עויי, שאדי זידאת, שהינם תושבי האוטונומיה באזור יהודה ושומרון, כשאין בידם אישורים על פי חוק להימצא בשטחי ישראל.

בעבור הסעת השוהים הבלתי חוקיים המוזכרים לעיל, דרש הנאשם מכל אחד סך של 150 ₪.

בין הצדדים נערך הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שבכתב האישום המתוקן.

ההסדר לא כלל הסכמה לענין העונש, אך הנאשם הופנה, בהסכמת הצדדים, להערכת שירות המבחן למבוגרים ומאוחר יותר, לבקשת ההגנה, הופנה אף להערכת הממונה על עבודות השירות בשב"ס.



שמיעת פרשת העונש נדחתה, מעת לעת, בעיקר על רקע התנהלות ההגנה והנאשם, כאשר לחלק מהדיונים, לא התייצב הנאשם, ובחלק מהדיונים, ההגנה טענה שאינה ערוכה לטעון לעונש - באמתלות שונות. גם לדיון האחרון אשר נקבע לשמיעת פרשת העונש, טענה ההגנה, בפתח הדיון, כי אינה ערוכה לטעון לעונש ובקשה דחיה נוספת. זו הפעם, לא נעתר בית המשפט לבקשת הדחיה, ונשמעה פרשת העונש. לפני משורת הדין, התיר בית המשפט להגנה להשלים טיעוניה בכתב בתוך 7 ימים ממועד שמיעת פרשת העונש, אולם, ההגנה בחרה שלא לעשות כן.

בנוסף, הנאשם נמנע מלהתייצב אצל הממונה על עבודות השירות, חרף מספר הזדמנויות שניתנו לו.

למרות האמור, לפני משורת הדין, לאחר שמיעת פרשת העונש, ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת לפנות לראיון התאמה אצל הממונה.

אלא, שגם זו הפעם - לא התייצב הנאשם לראיון אצל הממונה.

כחודש טרם מתן גזר הדין, עתרה ההגנה לקבל תסקיר נוסף אודות הנאשם מאת שירות המבחן למבוגרים. לאחר שהתקבל תסקיר נוסף, ביקשה ההגנה להפנות הנאשם פעם נוספת אל הממונה על עבודות השירות בשב"ס ולדחות שימוע גזר הדין, לצורך "השלמת טיעונים".

התביעה התנגדה להפנות הנאשם פעם נוספת לממונה על עבודות השירות, לאור ההזדמנויות הרבות שניתנו לו, והתנגדה לקבוע מועד נוסף להשלמת טיעונים. התביעה הסכימה לקיים את מועד השלמת טיעוני הצדדים לענין העונש במועד שנקבע לשימוע גזר הדין.

בהחלטה מנומקת מיום 06.09.22, דחה בית המשפט את בקשת ההגנה להפנות את הנאשם פעם נוספת לממונה על עבודות השירות, ונקבע, כי השלמת טיעוני הצדדים לעונש תתקיים במועד הקבוע לשימוע גזר הדין.

ביום 08.09.22, השלימו הצדדים טיעוניהם לענין העונש, ומכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

א. גיליון רישום פלילי (ת/1) - לחובת הנאשם הרשעה בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב והסעת שוהים בלתי חוקיים;



ב. גיליון רישום תעבורתי (ת/2) - לחובת הנאשם הרשעות תעבורתיות רבות, החל משנת 2009 ועד 2022;

ג. גזר דין ת"פ 29522-11-15 מיום 05.01.17 להוכחת מאסר מותנה (ת/3) - הנאשם הורשע בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב והסעת שוהים בלתי חוקיים. על הנאשם נגזרו 11 חודשי מאסר בפועל וחמישה חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לבל יעבור עבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים, זאת לצד ענישה נוספת;

ד. פסק דין עפ"ג 34668-02-17 מיום 11.04.18 (ת/4) - ערעור הנאשם על גזר הדין ת/3, במסגרתו, הקל בית המשפט המחוזי את עונשו של הנאשם לששה חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת בשל הליך טיפולי שעבר. יתר רכיבי גזר הדין ת/3 - נותרו על כנם.

ה. אישור על סיום ריצוי עונש בדרך של עבודות שירות מיום 17.01.19 - ת/5.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים, המפרטים את נסיבותיו האישיות, כבן 30, נשוי, אב לשני ילדים, מתגורר בבית המשפחה ביישוב חורה ועובד בתפקיד שוטף כלים במסעדות שונות.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות חלקית. לדבריו, החל לעבוד בגיל 12 בשל מאסרו של אביו, בעבודות שונות.

לחובת הנאשם הרשעה בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב והסעת שוהים בלתי חוקיים.

בהתייחסותו לעבירות מהרשעתו הקודמת, נוטה הנאשם לצמצם את אחריותו.

הנאשם שולב, במסגרת צו מבחן שהושת עליו אז - בקבוצה לעוברי חוק בתחום התעבורה, השתתף באופן פעיל וגורמי הטיפול התרשמו, כי הוא עובר הליך של למידה והפנמת התכנים והסיכונים.

בהתייחסותו לעבירה דנן מסר הנאשם, כי נסע מביתו לכיוון המרכז, וכאשר חלף ליד מחסום מיתר, הבחין באנשים שעמדו לצד הכביש. לדבריו, ידע שהם שוהים בלתי חוקיים, אך הסיע אותם, כיוון שהיה זקוק לכסף לצורך הוצאות שוטפות של הבית.



הנאשם מסר, כי הוא מצטער על מעשיו ומבין, שעבר על החוק.

שירות המבחן התרשם מתיאורי הנאשם, כי על אף שהודה במעשיו, הוא מתקשה להכיר בחומרת העבירה ובפוטנציאל הסיכון שנגרם ממנה.

שירות המבחן התרשם, כי הבעת החרטה של הנאשם נובעת מהמחירים אותם משלם עקב ביצועה.

שירות המבחן התרשם, כי חוויות ילדותו של הנאשם בצל מאסרו של אביו ומצב כלכלי ירוד בבית, השפיעו על עיצוב האישיות שלו, הביאו אותו לתפקידים משפחתיים אליהם לא היה בשל רגשית ופיזית. בהיעדר דמות אב, אימץ הנאשם ערכי חברה שולית והתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים וחיצוניים.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נוטה לבחירות אימפולסיביות, ללא מחשבה צופה עתיד, תוך התעלמות מהשלכות מעשיו.

לצד זאת, התרשם שירות המבחן מכוחות חיוביים וממחויבות כלפי בני משפחתו ופרנסתם.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם עשוי להיתרם מהליך טיפולי, אשר יסייע לו לבחון את דפוסיו המכשילים ולערוך ביקורת אודות המניעים אשר הובילו אותו לעבור העבירה, והנאשם הביע הסכמתו לכך.

שירות המבחן המליץ על העמדת הנאשם במבחן לתקופה בת שנה, על מנת לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית.

שירות המבחן המליץ על ענישה "מוחשית ומציבה גבול" בדמות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה מרתיע.

בתסקיר משלים מיום 22.08.22, נמסר מאת שירות המבחן למבוגרים, כי הנאשם החל בהליך טיפולי, במסגרת פגישה קבוצתית אחת לשבוע, במשך כמחצית השנה.

שירות המבחן למבוגרים התרשם, כי הנאשם נתרם מההליך הטיפולי ומבטא מוטיבציה להמשיך במסגרת הטיפולית, אשר צפויה להסתיים ביולי 2023.

שירות המבחן המליץ על ענישה בדמות צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס

הנאשם הופנה לממונה על עבודות השירות בשב"ס, אך לא הואיל להתייצב, חרף מספר זימונים לראיון.

על אף האמור, לפני משורת הדין, הפנה בית המשפט את הנאשם פעם נוספת לראיון טרם מתן גזר הדין (במועד הקודם שנקבע), אך גם בפעם הזו, לא התייצב הנאשם לראיון.

משנמנע הנאשם מלהתייצב אצל הממונה פעם אחר פעם - לא נמצא מתאים לריצוי מאסר בדרך זו.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (ת/6) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי הנאשם פגע בערכים המוגנים של ריבונות המדינה לקבוע מי בא בשעריה ומי יתהלך ברחובותיה. בנוסף, פגע הנאשם בביטחון הציבור וזאת לאור הסיכון הנובע מחדירת שוהים בלתי חוקיים ארצה.

התביעה טענה, כי הפגיעה בערכים המוגנים היתה משמעותית והעבירה על חוק הכניסה לישראל היתה בנסיבות מחמירות, שעה שהנאשם הסיע שלושה שוהים בלתי חוקיים.

התביעה טענה, כי הנאשם נעדר מורא מהחוק ופעל בעזות מצח, כאשר עבר העבירה, שעה שלחובתו מאסר מותנה בר הפעלה בעבירה דומה.

התביעה הפנתה לתסקיר שירות המבחן למבוגרים וטענה, כי אין טעמים המצדיקים סטיה ממתחם הענישה ההולם.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר ועד 15 חודשי מאסר.

התביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם הענישה.

התביעה עתרה להפעיל את המאסר המותנה בר ההפעלה התלוי ועומד נגד הנאשם, במצטבר לכל עונש שיוטל עליו.

התביעה ביקשה להטיל על הנאשם מאסר מותנה, קנס, אשר הרף התחתון שלו הינו 10,000 ₪, בהתאם לתיקון 29



לחוק הכניסה לישראל; התחייבות להימנע מעבירה; פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

בהשלמת טיעוני הצדדים לעונש מיום 08.09.22 טענה התביעה, כי חרף ההליך הטיפולי אותו החל הנאשם, אין נטילת אחריות של ממש, שעה שמדובר בעבירה מוכרת ולחובת הנאשם אף הרשעה דומה להרשעה דנן.

התביעה טענה, כי תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה ואין בית המשפט חייב לקבלה.

התביעה חזרה על עתירתה העונשית.

ההגנה טענה, כי הנאשם נתון במצוקה קשה, כיוון שהוא הודה בכתב האישום "כפי שהוא" (הערת בית המשפט: הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר ולא בכתב האישום המקורי, ממנו נשמט שווה בלתי חוקי נוסף שהסיע הנאשם) בעקבות הסכמה עונשית, אשר במסגרתה היתה לו בחירה בין מסלולי ענישה, ואף הופנה בהסכמת הצדדים לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

(על כך, העיר התובע, כי ההגנה מציגה לבית המשפט מצג שווא, היות שלא היתה כל הסכמה לענין העונש, אלא הוסכם מלכתחילה על טיעון פתוח. בנוסף, הפניית הנאשם לממונה לא נעשתה בהסכמת הצדדים, אלא, לבקשת ההגנה, מבלי שהתביעה התנגדה, אך הנאשם נמנע מלהתייצב בהזדמנויות שניתנו לו. יוער, כי טענת ההגנה אף אינה עולה בקנה אחד עם פרוטוקול הדיון מיום 07.02.21, במסגרתו, הציגו הצדדים את ההסדר לבית המשפט, ואף בפרוטוקול מיום 10.11.21, מסר הסניגור, כי הוא מנהל משא ומתן עם התביעה בקשר להסכמה עונשית. קרי - בעולם המעשה, אין אינדיקציה על כי היתה הסכמה שכזאת).

ההגנה עתרה להפנות את הנאשם פעם נוספת (רביעית במספר) לממונה על עבודות השירות בשב"ס.

ההגנה טענה, כי מתחם הענישה אליו עתרה התביעה אינו מידתי, שכן, התביעה לעתים עושה הסדרים עם נאשמים ומסכימה לעונשים פחותים, אף לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ההגנה טענה, כי חרף הטענה בדבר חומרת המעשים, מאפשרת המדינה לשוהים בלתי חוקיים להיכנס בשעריה. כשיש רגישות בטחונית, מדברים על כך למשך זמן מה, ולאחר מכן - עולם כמנהגו נוהג.

ההגנה טענה, כי העבירה נעברה בשנת 2020, ומאז, לא נתפס הנאשם פעם נוספת.

ההגנה ביקשה להסתפק בפסילת רישיון הנהיגה על תנאי, היות שהנאשם מתגורר בפזורה וחייב רכב. כאשר בית המשפט הסב תשומת לב ההגנה, כי הנאשם אינו מתגורר בפזורה וכי לו כתובת מגורים מסודרת ביישוב חורה, השיבה ההגנה, כי התכוונה ל"פזורה במובן החברתי".



ההגנה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות - חרף העדר חוות דעת המאפשרת זאת.

בהשלמת טיעוני הצדדים לעונש מיום 08.09.22 טענה ההגנה, כי תסקיר שירות המבחן בענינו של הנאשם הינו חיובי, וביקשה להזמין תסקיר משלים נוסף, על מנת להראות נטילת אחריות מצד הנאשם.

ההגנה טענה, כי בטרם ייגזר דינו של הנאשם, יש לאפשר לו לסיים את ההליך הטיפולי ולטעון שוב לעונש.

ההגנה טענה, כי יש מקום להאריך את המאסר המותנה במקום להפעילו ולסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום הנאשם.

ההגנה עתרה להפנות הנאשם פעם נוספת לממונה על עבודות השירות, חרף הכשלים בהתנהלותו והימנעותו מלהתייבב מספר פעמים.

בדברו האחרון של הנאשם, ביקש מבית המשפט הזדמנות נוספת לפנות לראיון התאמה אצל הממונה על עבודות השירות בשב"ס. בנוסף, ביקש הנאשם הזדמנות נוספת בקשר לעונש ומסר, כי הוא לא יחזור על מעשיו. לדבריו, אשתו עובדת במשחקה לילדים ביישוב חורה, יש להם שני ילדים והם מצפים לילד השלישי, כאשר כרגע אין לו עבודה קבועה, והוא נע בין עבודות במסעדות בתל אביב, דרך עבודות שמקבל באמצעות בן דודו בחברת כח אדם.

בהשלמת טיעוני הצדדים לעונש מיום 08.09.22, לא הוסיף הנאשם על דברו האחרון, אשר נמסר בפרו' מיום 23.05.22.

דין והכרעה

הנאשם הורשע בעבירה שענינה הסעת ארבעה שוהים בלתי חוקיים.

במעשי הנאשם יש פגיעה בריבונותה של המדינה להחליט מי רשאי להיכנס בשעריה ואף פוטנציאל לפגיעה בביטחון המדינה ובציבור.

דברים אלו נכונים, ללא קשר למצב הבטחוני השורר בארץ בעת שנעברה העבירה, ואולם, כאשר ישנה רגישות בטחונית, הרי שהפגיעה בערכים אלו מתעצמת.

אלו המסיעים שוהים בלתי חוקיים, פוגעים בערכים המוגנים אף יותר מהשוהה הבלתי חוקי עצמו, והדבר משתקף אף



מפסיקות בית המשפט ומהענישה שנקבעה בצד עבירות אלו, שהינה עונש מאסר בפועל, כפול מזה הנקבע לעבירת
השהיה הבלתי חוקית, וכאשר המדובר בהסעה של מעל לשלושה שוהים בלתי חוקיים (כמו במקרה דנן) - העונש הוא פי
ארבעה.

בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על הנזקים העלולים להיגרם על ידי שוהים בלתי חוקיים. כך למשל, ברע"פ
3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את
הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין.

אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח
לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה.

כן, ראו רע"פ 3173/09 **פרגין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו):

אין צורך להיות מומחה בביטחון על מנת להבין, כי לשהיה בלתי חוקית אוסף מגרעות; ראשית - היא הפרת החוק, וזו
רעה חולה, ולא זו בלבד, אלא יש בה פוטנציאל ברור לסיכון בטחוני, והיו דברים מעולם; ואין מדינה עלי חלד שלא
תיאבק בנכנסים לשטחה באופן בלתי חוקי, לא כל שכן אם יש מהם העלולים לסכן את ביטחונה ואף סיכונה.

ובהמשך, בהקשר למסיעים שוהים בלתי חוקיים, נאמר כך:

בהקשר הקרוב של המסיעים, המלינים והמעסיקים את השוהים הבלתי חוקיים, שחטאתם אמנם עולה משל הללו, שכן -
כאמור - חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם.

[ההדגשות אינן במקור].

עוד ראו, ע"פ 6545/16 **אסקאפי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

חוק הכניסה לישראל קובע מדרג חומרה שלפיו העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים (כמו גם העסקתם והלנתם)
הינה חמורה מעבירת השהייה הבלתי חוקית כשלעצמה, ובפסיקה הושם דגש על החומרה והאשם הדבק בתושבי ישראל



המסיעים שוהים בלתי חוקיים למען בצע כסף, ועל ידי כך יוצרים אף סיכון ביטחוני. [ההדגשות אינן במקור].

כן ראו ע"פ 617/15 מונטר נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

בית משפט זה חזר ואמר, כי חטאם של המסיעים גדול מחטאם של השוהים הבלתי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים ... ואכן, אדם המסיע רכב עמוס בשוהים בלתי חוקיים פוגע בבטחון המדינה, ומסייע ביצירת תשתית לפעילות חבלנית ... ונזכור כי גם אם אין בכוונת המסיע לגרום נזק בטחוני, לעולם אינו יכול לדעת בודאות מי כל נוסעיו, ומה זומם מי מהם.

[ההדגשה אינה במקור].

עוד ראו דברי בית המשפט המחוזי (נצרת) בע"פ 1200/03 מדינת ישראל נ' גאלולי (פורסם במאגרים), אשר ניתן אף בימים בהם היתה רגיעה במצב הבטחוני, בניגוד לטענת הסניגור, כי מערכת המשפט מחמירה בענישה רק כאשר ישנה רגישות בטחונית:

אין לנו להכביר מילים על החומרה שבמעשיו של מי שמסיע שוהים בלתי חוקיים מקרב תושבי הרשות הפלסטינית. פסיקת בתי המשפט רוויה באמירות מאמירות שונות, המשקפות את החומרה שיש לראות את מעשיהם של אלה. חומרה זו משתקפת גם במדיניות הענישה שהנהיג בית המשפט העליון בכגון אלה, ענישה המחייבת - דרך כלל - מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

במקרה שלפנינו, מדובר במי שהסיע ארבעה שוהים בלתי חוקיים, עובדה המבססת נסיבות מחמירות לעבירה, כאשר הוא מודע בפועל (ולא עקב החזקה הקבועה בדיון) לכך, שמדובר בשוהים בלתי חוקיים (כאמור, כך מסר בפני שירות המבחן למבוגרים), זאת בשל מניע כלכלי בלבד, תוך שהוא עוצם עיניו לסכנה הרבה הנשקפת ממעשיו, תוך זלזול בוטה בחוקי המדינה ובטחון הציבור.

מכאן, שמידת הפגיעה בערכים המוגנים ופוטנציאל הנזק, הינה גבוהה.

להלן, תובא סקירת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות:

· רע"פ 5094/20 זנאדה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של הסעת שני שוהים בלתי חוקיים. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הגיע המערער למחסום א-זעיים כשהוא נוהג ברכב, בו שוהים בלתי חוקיים. כאשר חייל המחסום ביקש ממנו להזדהות ופתח את דלת הרכב, הבחין בשני שוהים בלתי חוקיים יושבים על רצפת הרכב. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 7 חודשי מאסר בפועל. בשל מצב בריאותי של הנאשם, נגזרו עליו 60 ימי מאסר



בפועל, מאסר על תנאי, קנס, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון - נדחו.

· רע"פ 7726/13 **נסאסרה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הסעת ארבעה שוהים בלתי חוקיים. בהתאם לעובדות כתב האישום, הסיע הנאשם ארבעה שוהים בלתי חוקיים מכפר עזון עתמה לכפר קאסם. בית משפט השלום גזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור על הכרעת הדין המרשיעה ועל גזר הדין - נדחו.

· עפ"ג 11210-06-17 **רבריק נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הסעת ארבעה שוהים בלתי חוקיים. בהתאם לעובדות כתב האישום, הסיע הנאשם ארבעה שוהים בלתי חוקיים מצומת אולגה לעבר מחסום ג'בעה תמורת תשלום. בית משפט השלום גזר על הנאשם חודשיים מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות וקנס כספי. ערכאת הערעור לא מצאה להתערב בעונש המאסר שהוטל, אולם, ביטלה את הקנס, עקב הסכמת הנאשם לחלט הכספים שהופקדו בבית המשפט.

· עפ"ג 33783-06-16 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי אחד. בית משפט השלום גזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל, הפעיל מאסר מותנה בן 24 חודשים במצטבר לעונש המאסר שהוטל (סך הכל, נדון המערער ל-33 חודשי מאסר בפועל), ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי, הן על הכרעת דינו והן על גזר דינו - נדחו.

בית המשפט עיין גם בפסיקה שהוגשה מטעם הצדדים, ואכן, סקירת הפסיקה מעלה טווח ענישה רחב, אשר מתחיל, לעתים, בענישה בדמות צו לשירות הציבור או מספר חודשי מאסר, אשר יכול שירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד עונשי מאסר בפועל.

עם זאת, מדיניות הענישה הנוהגת אינה השיקול היחיד ששוקל בית המשפט בבואו לקבוע מתחם ענישה הולם.

בהתאם לסעיף 40ט' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בבואו של בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, רשאי לקחת בחשבון מכלול שיקולים, בין היתר, נסיבות ביצוע העבירה; משך ההתנהגות העבריינית; מידת הפגיעה בערכים המוגנים; וכן, שיקולים נוספים.

במקרה דנן, מדובר במי שעצר והעלה לרכבו אנשים, אשר ידע, כי הם שוהים בלתי חוקיים, תמורת אתנן כספי.

זאת, כאשר הנאשם מודע להשלכות הפוטנציאליות של מעשיו.



לאור כל האמור לעיל, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הנע בין 6 ועד 14 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

לחובת הנאשם, הרשעה משנת 2017 בגין עבירה שענינה הסעת שוהה בלתי חוקי, כשבאותו מקרה אף הורשע בעבירה של נהיגה פוחזת, עקב נסיונו להימלט מן הדין.

מעל הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר מותנה בר הפעלה בגין אותה הרשעה, אשר לא היה בו כדי להרתיעו מלעבור שוב על החוק.

עיון במרשם התעבורתי של הנאשם (ת/2) מלמד, כי לנאשם לא פחות מ-27 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, לרבות הרשעות מבית המשפט לעניני תעבורה, שאינן בעבירות מסוג ברירת משפט.

בין היתר, הורשע הנאשם בעבירות של חציית קו הפרדה; נהיגה בכיוון ההפוך מכיוון התנועה; אי ציות להוראת שוטר במדים; מספר עבירות של נהיגה בקלות ראש או בחוסר זהירות; מספר עבירות של סיכון הולך רגל במעבר חציה או אי מתן אפשרות להולך הרגל להשלים את חצייתו; מספר עבירות של נהיגה במהירות מופרזת, לרבות מהירות העולה על 41 קמ"ש מהמהירות המותרת; גרימת נזק; סטיה מנתיב הנסיעה; מספר עבירות של נהיגה ברכב שאינו תקין, שהוצאה לגביו הודעת אי שימוש

הנאשם כבר נדון, בעבר, בגזר הדין ת/3, לעונש מאסר בפועל בכליאה ממשית, כאשר בערעור שהוגש מטעם ההגנה - הושיט בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, את ידו לנאשם (לאחר שניתנה לכך הסכמת המדינה - הסכמה אשר לא ניתנה בנקל אלא לאחר המלצת בית המשפט ותוך שניצגת התביעה הדגישה שמדובר ב"חריג שבחריגים" - ראו הפרו' ת/4), ומטעמי שיקום, בין היתר לאור "הליך טיפולי" בו השתלב - הומתק עונשו למאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, בד בבד עם העמדתו במבחן.

ברם, המציאות מלמדת, כי הנאשם דחה היד המושטת ולא פירש נכון את מידת החסד שהופעלה כלפיו.

עובדה זו, ביחד עם הרשעותיו הקודמות של הנאשם - הן הרשעות הפליליות והן ההרשעות התעבורתיות; כאשר, כאמור, אפילו מאסר מותנה - לא היה בו כדי להרתיעו - מחייבת, זו הפעם, עונש מאסר בפועל בכליאה ממשית (וגם מטעם זה, אף לא מצא בית המשפט טעם להפנותו בפעם הרביעית אל הממונה).

אמנם, שירות המבחן בא בהמלצה שיקומית, אך המלצת שירות המבחן אינה בבחינת נתון קונקלוסיבי המחייב את בית המשפט, בהיותה מתמקדת בנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובמקרה דנן אף ראוי להדגיש כי הנאשם שולב כבר בהליך שיקומי - טיפולי בגין הרשעה בעבירה דומה וניתן לראות, בעולם המעשה, כי לא היה בכך כדי להביאו ליישר את דרכיו.



לזכות הנאשם, תילקח הודאתו באשמה ונטילת אחריות על מעשיו.

לאחר שבית המשפט שקל את טענות הצדדים, מוצא למקם את עונשו של הנאשם בחלק עליון של מתחם הענישה, אם כי לא ברף העליון ממש.

בנוסף, מוצא בית המשפט להורות על הפעלת המאסר המותנה מגזר הדין ת/3, אך לאור הודאת הנאשם באשמה, תינתן לו הקלה מסוימת, כך שחלקו יופעל בחופף לעונש שיוטל עליו.

עוד, מוצא בית המשפט להטיל על הנאשם עיצום כספי מסוג קנס, הן לאור חומרת המעשה והן בשל מהות העבירה, אשר לצדה נקבע קנס מינימום בסך 10,000 ₪. היות שאין זו הרשעתו הראשונה של הנאשם בעבירה מסוג זה, והיות שבמקרה הקודם נטה בית המשפט עמו חסד ונמנע מלחייבו בקנס - זו הפעם - יושת עליו קנס גבוה מהמינימום הקבוע בחוק.

משעשה הנאשם פעם נוספת שימוש ברכבו לצורך הסעת שוהים בלתי חוקיים, כאשר בזו הפעם, מדובר בארבעה שוהים בלתי חוקיים, מוצא בית המשפט להורות על פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, בפועל ועל תנאי. בגזר הדין הקודם - ת/3 - הושתה עליו פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך שלוש שנים. ערכאת הערעור לא מצאה להתערב בעונש זה וגם בו - לא היה כדי להרתיע הנאשם. עם זאת, באותו מקרה, הושתה הפסילה גם בשל עבירה נוספת של עבירה פוזת ברכב ובמקרה דנן - ישית בית המשפט פסילה לתקופה קצרה יותר, שהיא התקופה המירבית שקבע המחוקק בשים לב להוראות סעיף 12א(ג)(4)(2)ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952. מי מאיתנו לא היה חפץ לנג דרך, כאשר מולו מגיח נאשם זה, שהמציאות עד כה הוכיחה, שאינו מייחס כל משקל לחוקי התעבורה ואף אינו נרתע לעבור שוב ושוב עבירות תוך שימוש ברכבו. כל החלטה אחרת תהווה הימור על שלומם ועל חייהם של משתמשי דרך תמימים.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים; עיין בראיות לענין העונש; עיין בחוות דעת הגורמים המקצועיים; עיין בפסיקה שהוגשה; ושמע דברו האחרון של הנאשם, גוזר עליו העונשים כדלקמן:

א. שנה אחת מאסר בפועל;

ב. הפעל 5 חודשים מאסר מגזר הדין ת/3, סעיף ג' לחלק האופרטיבי, כך שחודשיים מתוכו - ירצו בחופף לעונש, שהוטל בסעיף א' לעיל, והיתרה - במצטבר;

ג. סך הכל, ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 15 חודשים, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס, בתיק



זה בלבד;

ד. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952;

ה. קנס בסך 15,000 ₪ או 120 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-15 שיעורים שווים ורצופים החל מיום 15.10.22 ובכל 15 לחודש לאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מידי;

ו. פסילה בפועל מקבל או החזיק רישיון נהיגה לרכב מנועי בת שנתיים. על הנאשם להפקיד רישיונו, או תצהיר מתאים, במזכירות בית המשפט, ביום העבודה הבא שלאחר שחרורו ממאסר. מובהר לנאשם, כי כל עוד לא הופקד הרישיון או התצהיר - יהיה הנאשם פסול מלנהוג, אך הפסילה לא תימנה;

ז. פסילה מקבל או החזיק רישיון נהיגה לרכב מנועי בת 6 חודשים על תנאי, תקופת התנאי למשך 3 שנים מסיום הפסילה בפועל;

ח. התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע, במשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, מעבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952. הנאשם יצהיר על התחייבותו כעת שאם לא כן - יאסר למשך 28 יום נוספים.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ב, 20 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.